

שרים, האגודה טענה שאין בה מקום לחברים חדשים, סרבה לקבלם.

הרבנות הראשית בחרה בדרך הגנוחה ביותר, אך למעשה גרמה במישורין למרידות ושנאה בין עדת המוהלים: היא העניקה תעודות כמעט לכל דורש מוסמך, ואותו זמן לא שכחה לציין שאין היא מתערבת בסכך סוך שבין המוהלים המאוגדים והבלתי מאוגדים. רוב המוהלים החדשים נכנעו, יצאו לחפש פרנסות מהילה באזורים פחות צפוף פים במוהלים. אחרים לא נכנעו, בחרו את נוחיות העיר, נשארו בה, יצאו במלחמה גלויה נגד האגודה.

אחד מהם, ישראל רוטרמן, 32, נקט בשור טה שהעמידה את אגודת המוהלים בפני עובדה קשה. הוא הדפיס לעצמו כרטיסי ביקור טובי תואר, חדר בעזרת נימוסים מוצ-

תודת האומה

חייל במילוי תפקידו

שני חיילים דפקו בדלת משפחת מרקוביץ הירושלמית. השעה הייתה הבע אחרי חצות במוצאי-שבת, וההודעה הייתה קצרה: על אהורים לבוא מיד לאחד ממחנות הצבא, משהו קרה לבנם. יותר לא ידעו החיילים. יוסף מרקוביץ, 16 לפי ההודעה הרשמית, 16 ושבוץ לפי הוריו, השתתף בקורס גדנ"ע אישם בארץ. היה צריך להפוך מ"כ ביום הראשון הבא. הוא טבע בבירכת השקאה בקרבת מקום הקורס. התברר שיוסף התרחץ יחד עם כל הקבוצה.

במחנה הצבא מסרו להורים השכוליים וגו עצליים ובגדי אמונים, צירפו לזאת נחמה

אמו ואחותו של יוסף מרקוביץ * עוצרות את ההלוויה חייל בחי"ם, חייל במוות

לחים לחדרי היולדות בבתי-החולים, בהם קויים תור האגודה.

חסר פרנסות בעולם? יום אחד בשבוע שעבר, הגיע רוטרמן לבית החולים התל-אביבי ליולדות של הד"ר יצחק פרויד. בפנים חיכו תינוק בן שבעה, כמה אורחים שבאו לשלוח לחדרי. האורחים חיכו וחיכו, לבסוף הציצו החוצה, ראו דרך החלון דרמה תחת מתחוללת. שני גיבוריה היו מוכנים לטרוף זה את זה. צעקותיהם הגיעו לאזני רבים, פערו פיות של כמה תינוקות שהצטרפו לשמחה, שלחו כמה שוטים מתחת המשטרה השכנה למנוע תיגר רות ידיים.

לבסוף הכריעה היולדת בהודיעה שהיא הזמינה את רוטרמן, שאין היא מתעניינת בסדרי אגודות. שבעה המוהלים בקשו לדאך את המרד, שיגרו משלחות אל מנהלי בתי החולים, תבעו מהם להקפיד לנעול את שעריהם לפני מוהלים בלתי מאוגדים. אמר רבי נחום וינשטיין: "מה הם מחפשים לעצמם פרנסות קלות? ילכו לחקן נעליים, ללמד תורה או לתפוך חליפות, חסר פרנסות בעולם?" תגובת רוטרמן וחבריו הייתה שווה, תבעה את אותם הדברים, כמעט מלה במלה.

האון גנבים

ביום בהיר אחד בשבוע שעבר הופיעו ב" ככר דיונגוף אשר בתל-אביב כ-35 שוטרים, כשידיהם כלי נגינה. הם עמדו באמצע ה" ככר, החלו מנגנים את שירי הלכת והשירים החלוציים החביבים על הקהל.

לא היתה להם כל כוונה מיוחדת, אלא להערים מעט את החיים על קהל העוברים והשבים. ואמנם, קהל גדול של ילדים ומבוגרים גרים התרכז סביבם, האוטובוסים האיסו את מהלכם, נוסעים סקרניים מתחו את צוואריהם כדי לראות במה העניין.

אולם איש לא האמין שאפשר לנגן באמצע היום בככר דיונגוף בתל-אביב ללא סיבה מיוחדת. העוברים והשבים שפשפו בזכרונם, תהו אם לא שכחו איזה יום תג או מאורע ציבורי אחר. "אולי זה מפעל הפייס?" שאל גבר זקן. אחרים חשדו שהמשטרה אוספת תרומות למפעל פרטי משלה.

בין הקהל עמד ייגאל מוסינזון, קצין ה" משטרה, בתלבושת אורחת. ניגש אליו ילד, שאל: "אדון! למה הם מנגנים?" אמר ייגאל: "השוטרים תפסו היום המון גנבים, אז הם שמחים!"

שונים להגיע לרודוס ונסינון לא עלה יפה גם הוא.

השבוע השיג את מטרתו נסיון רביעי ש" היה הנועז מכולם. סירת "זבולון" רהב (העולם הזה 767) בת 13 הטון משורת על-ידי שמונה צעירים חניכי האגודה הימית, הגיעה אל חופי רודוס.

לכר מקרה. קרשים. עוד בנושוב על מפרשיה המתוחים של רהב הרוח הראשוני נה מעבר למפרץ חיפה, היה ברור למפקדה גבה-הקומה, יוסף עובדיה (עובד), 24, שבי עונה רבת סערות זו יכבד על רהב להשיג את מטרתה. ואמנם התגלתה הסירה היש מהר כבלתי מנוסה בימים סוערים. מפרשיה המאוננים היו פגומים כשלעצמם וחדרה הי אחד ("הסלון") הוצף מים מדי התרומם כל גבוה מן הממוצע.

האנשים, אשר לחלקם היה זה מסע ראשון מסוג זה, חשו בסכנה, לא התלהבו. בתחילה, במיוחד לתוצאות העלויות נבוע כמנה. הם בקשו קרשי הצלה לכל מקרה. אך עובדיה הזכיר להם מיד את מקצועם. בהסבירו להם ש"בלי הספינה לא תתכן הצלחתם", כיוון את עירות האנשים לתפקידיהם בספינה, כמר קום לחששות על סכנה.

זמן קצר אחר ההפלגה מקפריסין פרצה סערה שהיתה מן הרגילות ביותר באזור זה, אך לישראלים נראתה כלא פחות מהוריקן. רוח איומה השתוללה במהירות עשרות מילין לשעה, טלטלה את רהב לטוללים עזים, ש" הזכירו לאנשיה את גורל שלוש הקבוצות שקדמו להם.

עובדיה גילה את כיבת כשלונם העיקרית של קודמיו: הפלגה בחרטום מופנה לרודוס, נגד הרוח, התמדה בכך מתוך פחד בלתי מובן לשנות את הכיוון. בבקשו למנוע את אשר אירע לקודמיו, ולקיים את הנדר שגדר לא להפעיל את המנוע, להפליג בעזרת המפרשים בלבד, כיוון עובדיה את חרטום רהב אל חופי תורכיה, לשם המשך הפליג כי זיגזגים אינסופיים, התאים את כיוון ההפלגה למצבי הרוח, תוך התקדמות איטית ביותר אך בטוחה. הלילה האחרון היה הקשה וה" מסוכן מכולם. מראה הים הזכיר לאנשים גי" גית כביסה. רוח צפונית-מערבית השתוללה, שלחה את הסירה במירוץ שונים על פני הגלים, אילצה את המפרשים לצמצם את המפרשים עד מחציתם. לבסוף, כשהמים כי תוך הסירה הגיעו עד לחצי גובה הספות כי סלון, הגיעו שמונה צעירים ישראלים תשו-

כ" יוסף נפל כחייל במילוי תפקידו וכי יקבלו את גופתו ביום השני, בשעה 11 בירושלים, שם ייקבר בהר-הרצל כיאה לחייל. **האב צעק. חכם.** היום השני הגיע, ואחו גופת יוסף באיתור של חמש שעות. את ההלוויה, שיצאה על שלוש מכוניות-משא צבאיות, השגיח חיש הוראה רשמית לקברני חברה קדישא: לקחת את המנוח להר-מנו חות, בית העלמין לאורחים, ולא להר-הרצל, מקום קבורת החיילים.

תגות ההורים למכה הנוספת היתה פשוטה וברורה: האם זרקה את עצמה לפני המכר? נית שהסיעה את גופת בנה, האב החל צועק חמס. ההלוויה נעצרה במערב ירושלים, עמדה שם יותר משלוש שעות, נתנה שהות לרוחות סוערים להתחמם עוד יותר.

עמדת הצבא, שהגיעה אותו לסרב לתת כבוד לגדנ"ע שנהרג במילוי תפקידו לפי הודעתו שלו, מתוך מסגרת שנוצרה עבור נערים בגילו, היתה סתומה. אך קריב לשעה שמונה בערב הגיע אישור משלטונות הצבא מחוז לירושלים והיענות לדרישת ההורים: יוסף ייקבר בהר-הרצל. בחפזן צורפה כיתת אש להלוויה, מאישם ה"ציע קצין שידע לדבר עם ההורים השכולים כפי שצריך לדבר עם הורים שכולים.

הסובל העיקרי, מלבד ההורים, היה הגדנ"ע, שמולביש רודף אותו לאחרונה בהי כנסו לכותרות העיתונים מעל לבשויות בלתי-משמחות, אף כי מפקדיו הראשיים הם מן המעולים ביותר.

הים

מסע תלאה נועז

כאשר לפני שנים מספר ניסתה ספינת בית-הספר הימי בחיפה, וולדורה בת 70 הטון, לעבור את אזור הגעש הימי של קפריסין—רודוס תקפה אותה סערה נוראה. אני שי הספינה עשו מעשה בלתי-ספורטאי בהפ" עילם את מנוע הספינה. וולדורה לא סמכה יותר על מפרשיה, הפליגה בעזרת המנוע נגד הרוח. היה זו מעשה בלתי מחושב: הספינה לא הגיע לרודוס, מאחר שתורנה לא התווק מעמד, התמטט ונפל. שתי ספינות אחרות, ארלוורוב ("הפועל"), ואופק ("זבולון") בנות 23 טון כל אחת, ניסו גם הן בזמנים

* לפני המכונת.

ואמנם פקחו הבאים אל בית אלחטף את עייניהם לרחותה, סרבו להאמין שכלי-שייט דל כרהב, הצלית להעביר אנשים בשלום מקפריסין לרודוס בעונה הרת-סכנות זו. אחר ימי סוירים מעטים באי, נטשו הימאים את מארחיהם ורהב יצאה שנית אל המרחב הימי — הפעם בדרכה לנמל הבית — חיפה.

הארץ

אין, (לסיעת סנה) הזכות — אמר בן אהרון — להתרעב בענייני הקיבוץ (חיפה).

יצחק דוידסון, תל-אביב מצב העניינים אינו משיבוע. ב. שיטתית: העבירה (של בודינגר) בי מהותה אינה לילית (על המשמר) ש. שרונים, תל-אביב בודאי שלא. אצלנו נעשים דברים כי אלה לאור היום. ...

ת'אטרון

דרך הטבע עדיך

באומנות ישנם כמה סוגי ילדים. ישנו ילד הפלא שהוא כל כך פיקח, כה גאוני ומושי לב, עד שילדותו מעוררת חשד רציני, לרוב בלתי מתקבלת על הדעת או משעממת. ישנו גם הילד הרגיל, המגיע אל הבמה דרך עטו של המחזאי, שבעיותיו מעוררות עניין בצופה המבוגר, וילדותו האמיתית מעוררת אמון.

הסוג השלישי שאינו משעמם או מעורר חשד, אך אינו מעורר עניין רב, שייך למח" זהו של הצרפתי אנוריי (בני המיניסטר) ביראבו, תפוקתה האחרונה של הבימה.

ילד חשוף-כרכים וילדה שלא הגיעה לפר" קה המקיימים לתומם יחסי מין פוריים הם מן הדברים שאף הצרפתי הפשיה-הליכות ביותר, עלול לראותם כילידי בעייה ותנאים מסוימים. הבעייה והתנאים ישנם במחזה: הורים אנוכיים מצד הגבר הילדותי, יתמות אומללה מצד הספקאשה מתגלים במחזה כ- גורמים חברתיים להריון אינפנטילי. דבר שי אינו משכנע שמקומם של בעייה, תנאי חב" רה וילדים העושים משהו הנעשה בדרך כלל אחר תקופת ההתבגרות, דוקא על במה. כי מלבד הספור העלול להכות גלים בקהל אם תעשה הנהלת הבימה את מה שעשה השבוע קולנוע תל-אביבי (מטעמי צנוורה) — תלית

עדה טל ואברהם ניניו ("אמא טבע")

גבר ילדותי, ספקאשה

שלט "רק למבוגרים" — אין במחזה דבר המצדיק את השלט. וגם את מה שיש אפשר בנקל לסכם תוך דקות ספורות, לחלף על עשרות דושיחים המושמעים בחלקם ע"י ילדים, בחלקם ע"י מבוגרים, ללא הבדל ניכר. "אמא טבע" מגוררת בקומדיה קלילה. פשטותה מעששעת קצת, אך אינה אומרת או מראה דברים רבים, אותם כדאי לראות או לשמוע בתיאטרון דווקא מה שאין כן לגבי ההצגה עצמה. אברהם ניניו (העולם הזה 768) עשה עבודת בימיו נקיה, פשוטה במחזה עצמו, אך לא בלתי מאלפת: צעירים בתפקיד צעירים ומבוגרים בתפקיד קשישים, בדרך הטבע עדיפים על סדר הפוך, אותו קיימה הבימה שנים רבות.

שים ורטובים, לנמל מבטחים, לינדוס, שעל חופו המזרחי של האי רודוס.

מעשה גבורה מיוחד. זה היה פיצוי למסע תלאה נועז, כאשר תרועת נצחונם של הימאים לחות בתורעות המונים שחגגו, בחסות המלך היווני, את חגיגת העתיקות המסורתית ביום בו השליכה רהב עוגן.

פיצוי נוסף: אחר שלושה שבועות של מא" כל שימורים, לא הקפירו השמונה לשמור על דייתה מיוחדת, ביושבם אל שולחנה של משפ" חת אלחטף — המשפחה היהודית היחידה באי. משפחה זו היתה כה גאה ונלהבת ש" החזירה לראשי שמונה הצעירים את האמונה שעשו מעשה גבורה מיוחד במינו.